

РЕШЕНИЕ

№ 2319

гр. София, 29.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 10.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **9970** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК] срещу Предписание № 2019/1/20 от 17.07.2019 г., издадено от Д. Н.- Главен директор на Главна дирекция „Железопътна инспекция“ към Изпълнителна агенция „Железопътна администрация“ (ИАЖА) в т. 1 и т. 2 от същото, потвърдено с Решение № 15-03-2 от 16.08.2019 г. на В. В.- Изпълнителен директор на ИАЖА, и потвърдено с решение № 15-03-2/16.08.2019 г. на изпълнителен директор на ИА "ЖА" с което на жалбоподателя е указано да се възстанови охраната на железопътен прелез на км: 1+493, водещ към в.ф. 48130 на Военноморските сили и в случай на промяна в начина на охрана на прелезите км: 1+493 да се спазва изискването на чл. 46, ал. 2 от Наредба № 4 от 27.03.1997 г. за железопътните прелези, а именно след съставяне на протокол с мотивирано решение от назначена комисия.

Твърди се, че административният акт е неправилен и незаконосъобразен като издаден от некомпетентен орган. Излагат се аргументи, че дружеството жалбоподател, в нарушение на чл. 26 от АПК, не е надлежно уведомено за започналото административно производство, както и че предписанията, дадени в т. 1 и т. 2 от обжалвания акт са в противоречие с материално- правните норми. Счита, че поддръжката на прелезите и осигуряването им с охрана се извършва от БДЖ и на договорна основа за сметка на органите, стопанисващи пътя.

Жалбоподателят- [фирма], в о.с.з., чрез процесуалния си представител поддържа

жалбата и моли съда да отмени обжалвания административен акт.

Ответникът- Главен директор на Главна дирекция „Железопътна инспекция“ към ИАЖА, в о.с.з., чрез юриск. К., излага становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

След като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, Административен съд София-град, Второ отделение, 53 състав прие за установено от фактическа страна следното:

На 21.06.2019 г. в към Изпълнителна агенция „Железопътна администрация“ по електронна поща е получен сигнал от [фирма], [фирма] и от главнокомандващ на в.ф. 32140 на военноморските сили отнасящ се до прекратяване на дейността по охрана на железопътен прелез на км: 1+ 493 в индустриалния клон на фирма [фирма]. При извършена на 03.07.2019 г. проверка от инспектори на Районна железопътна инспекция Горна О. на ИАЖА, констатациите, от която са отразени в доклад № 32-00-24/15.07.2019 г., е установено, че по продължение на железния път в индустриалния клон са разположени 9 жп прелеза като [фирма] е собственик на железния път в индустриалния клон. До 01.07.2019 г. жп. Прелезите на км: 0+206 към [фирма] и към км: 1+493 за Военноморски сили, в.ф. 48130 са обслужвани от служители на дружеството жалбоподател като прекратяването е извършено едностранно и без да е назначена и проведена комисия. В резултат на това е издадено процесното предписание № 2019/1/20 от 17.07.2019 г. на главния директор на Главна дирекция „Железопътна инспекция“ към ИАЖА, с което на [фирма] е указано 1. Незабавно след получаване на предписанието да се възстанови охраната на железопътен прелез на км: 1+493, водещ към в.ф. 48130 на Военноморски сили; 2. До 30 дни след получаване на предписанието в случай на промяна в начина на охрана на прелеза на км: 1+493 да се спазва изискването на чл. 46, ал. 2 от Наредба № 4 за железопътните прелези, а именно след съставяне на протокол с мотивирано решение от назначена комисия; и 3. До 2 месеца след получаване на предписанието в индустриалния клон да се осигури необходимия обзор като се почистят закриващите го храсти и дървета. Срещу така постановения административен акт от дружеството на основание чл. 81, ал. 1 от АПК е подадена жалба до по- висшестоящия административен орган- ИАЖА, която е отхвърлена като неоснователна с Решение № 15-03-2 от 16.08.2019 г. на изпълнителния директор на ИАЖА. Решението е съобщено на жалбоподателя на 19.08.2019 г., а жалбата срещу него е подадена на 02.09.2019 г.

При така установената фактическа обстановка, настоящият съдебен състав достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена срещу подлежащ на оспорване административен акт, от надлежна страна и в законоустановения срок.

Разгледана по съществото е неоснователна.

Издаденото предписание е било оспорено по административен ред, и с решение на горестоящия административен орган жалбата срещу него е отхвърлена и предписанието - потвърдено.

На основание чл. 98, ал. 2, изр. последно, съдебен контрол се дължи върху първоначалния административен акт.

Съгласно разпоредбите на чл. 116, ал. 3 и чл. 117, ал. 2, т. 14 от Закон за железопътния транспорт (ЗЖТ) Изпълнителна агенция „Железопътна администрация“ проверява спазването на общите изисквания и условията за безопасност и техническа

експлоатация във вътрешния железопътен транспорт и съответствието на правилата, регламентиращи вътрешния железопътен транспорт с общите изисквания и условията за безопасност и техническа изправност. В изпълнение на тези си задължения служителите на ИАЖА извършват проверки и при констатиране на нарушения, свързани с безопасността на движението и със сигурността на превозите, съгласно чл. 118 от ЗЖТ, правят предписания и определят срок за отстраняване на нарушенията. В тази връзка неоснователни са възраженията, изложени в жалбата за липса на материалноправна компетентност на главния директор на Главна дирекция „Железопътна инспекция“. Процесният административен акт е издаден изцяло в кръга на законоустановената компетентност и в изпълнение на задълженията, възложени на органа по закон.

Колкото до наведените с жалбата аргументи за незаконосъобразност на обжалвания акт поради опорочена процедура по издаването му, съдът намира същите за неоснователни. Производството пред административния орган е започнало на 03.07.2019 г. с първото извършено процесуално действие съгласно чл. 25, ал. 3 от АПК, а именно проверка на място, извършена от главен инспектор в РЖИ- Горна О., за която проверка е съставен и доклад. Видно от показанията на св. Трънков, обективирани в протокол от о.с.з. от 10.03.2020 г., проверката е проведена в присъствието на представител на дружеството жалбоподател- управителят г-н П.. От изложеното следва, че жалбоподателят е бил уведомен устно за започналото административно производство съгласно чл. 18а, ал. 7 от АПК на посочената дата, поради което не е налице нарушение на административно- производствените правила. По отношение доводите на жалбоподателя, че същият не стопанисва пътя, пресичан от железния път, на който се намира прелеза, поради което няма задължение да осигурява охрана с прелезопазачи, съдът взе предвид следното: нормата на чл. 73 от Наредба № 4/27.03.1997 г. за железопътните прелези предвижда, че прелезите в индустриалните жп клонове се поддържа от и за сметка на клоно- притежателите. Видно от представените по делото и приложени към писмо рег. № 32-00-24/09.08.2019 г. до ДП Национална компания „Железопътна инфраструктура“ документи- технология на гара В., схема на коловозното развитие на гара В. и инструкция № 26 за осигуряване движение на маневрен състав на лицензиран железопътен превозвач от коловозна гара В. до индустриален жп клон на [фирма], железопътен прелез на км: 1+439 се намира в индустриалния клон, собственост на жалбоподателя- обстоятелство, което не се оспорва от него. Предвид гореизложеното, именно [фирма] като клоно- притежател е отговорен за поддръжката на посочения прелез. Позоваването от страна на жалбоподателя на нормата на чл. 72, ал. 2 от Наредба № 4 за железопътните прелези е неотносимо в случая. Цитираната разпоредба гласи, че поддържането на елементите на местните прелези, както и охраната им с прелезопазачи се извършва от БДЖ на договорна основа и за сметка на органите, стопанисващи пътя. Посочената разпоредба е неприложима в конкретната ситуация с оглед на това, че не се касае до прелез на общински път, а е налице прелез, който се намира в границите на самия индустриален клон, поради което приложение намира чл. 73 от Наредба № 4. Без значение за отговорността за поддръжка на прелезите е и въпросът за собствеността на ПИ с идентификатор 10135.5501.327- учебен център на ВМС, поради факта, че както беше посочено, железопътен прелез км: 1+439 се намира в индустриалния клон, собственост на жалбоподателя и само на това основание и с оглед разпоредбата на чл. 73 от Наредба № 4 същият има задължение да

осигури поддръжката му, включително обезпечаването му с охрана.

В допълнение следва да се отбележи, че видно от Инструкция № 26, издадена на 26.01.2015 г. в съответствие с чл. 53 от Наредбата и съгласувана с управителя и представител на [фирма], жп прелез км: 1+439 е съоръжен с полубариери и светофари за пътни превозни средства и се обслужва от прелезопазач. В случай на промяна в начина на охрана на прелеза, [фирма] е следвало да спази процедурата, разписана в чл. 46, ал. 2 от Наредба № 4, а не едностранно да прекрати поддръжката му. В този смисъл са и указанията дадени от административния орган в т. 2 от Предписание № 2019/1/20 от 17.07.2019 г.

По изложените съображения обжалваният административен акт е правилен и законосъобразен и като такъв следва да бъде потвърден, а жалбата срещу него оставена без уважение.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, оспорваният следва да бъде осъден да заплати на ответника направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 150 лв., определено по реда на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София - град, Второ отделение, 53-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу т. 1 и т. 2 от Предписание № 2019/1/20 от 17.07.2019 г., издадено от Д. Н.- Главен директор на Главна дирекция „Железопътна инспекция“ към Изпълнителна агенция „Железопътна администрация“. ОСЪЖДА [фирма] ЕИК[ЕИК] да заплати на Главна дирекция „Железопътна инспекция“ към Изпълнителна агенция „Железопътна администрация“ юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.